

Finansklagenemnda Inkasso

Uttalelse FinKN-2017-072

16.02.2017

CONECTO AS

God inkassoskikk

Om klagers erstatningsplikt for fordringshavers kostnader er bortfalt.

Klager opplevde det forstyrrende og ødeleggende å bli varslet om tvangsfullbyrdelse når innklagede var klar over hans situasjon som student med manglende betalingsevne. Innklagede avslo hans anmodning om berostillelse av saken til han var kommet i arbeid, men tilbød klager kun å betale renter. Etter nemndas syn er det i seg selv ikke i strid med god inkassoskikk å forsøke å inndrive krav mot en skyldner som har svak betalingsevne. Her dreier det seg om et langvarig mislighold der fordringshaveren risikerer å tape ikke ubetydelige renter dersom det ikke tas nødvendige skritt for å avbryte foreldelse. Fordringshaveren og innklagede har åpenbart vist stor forståelse for klagers situasjon ved ikke å belaste ham med unødige kostnader og ved å tilby ham en rimelig løsning for samtidig å kunne ivareta fordringshaverens interesser. Under disse omstendigheter kan nemnda ikke se at nektelse av å gi ytterligere betalingsutsettelse innebærer at klageren utsettes for urimelig påtrykk, skade eller ulempe.

Varsling om mulig tvangsfullbyrdelse er et nødvendig ledd i en innfordringssak når alle andre muligheter er forsøkt, og inkassator har opplyst at det ikke er sendt inn noen betalingsanmerkning i denne saken. Klager gis ikke medhold.

Saksfremstilling

Saken gjelder spørsmålet om hvorvidt innklagede har brutt god inkassoskikk, blant annet ved ikke å innvilge betalingsutsettelse, og om dette i så fall medfører at avkrevde omkostninger, kr 189, skal bortfalle.

Av sakens dokumenter fremgår det at hovedkravet, kr 22 414,12, gjelder misligholdt kredittkortgjeld. Det er ukjent for nemnda når kravet forfalt til betaling, men innklagede har opplyst at det ble anmodet om å stille innfordringen i bero første gang 14.5.12. Kravet er erkjent av skyldner.

Innklagede overtok kravet til innfordring 12.4.16. Innklagede har ikke beregnet eller krevd utenrettslige inkassoomkostninger utover kr 189 som er beregnet av fordringshaver.

Klager ønsker at saken skal stilles i bero ved at han innvilges betalingsutsettelse. Han har anført at innklagede har brutt reglene om god inkassoskikk på flere punkter. Det er blant annet trukket frem at innklagede har fortsatt pågangen også etter å ha fått kunnskap om at klager ikke har mulighet til å betjene kravet og ved at det oppleves forstyrrende og ødeleggende å bli varslet om tvangsinndrivelse og endelig at saksbehandlere har kommet med meningsløse og frekke kommentarer.

Conecto AS har vist til at det totalt er påløpt kr 189 i saksomkostninger (salær), men at disse påløp før saken ble overført til innklagede for innfordring. Det er videre opplyst at innklagede har forsøkt å komme til enighet med klager, blant annet ved at klager er tilbudt en nedbetalingsavtale. I

henhold til inkassoloven § 11 er inkassator pliktig til å informere debitor om at rettslig inndrivelse vil bli satt i verk. Det er ikke registrert betalingsanmerkning så klagers anførsel vedrørende dette er ikke relevant.

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

I klagen har klageren vist til blant annet forarbeidene til inkassoloven § 8 som inneholder hovedregelen for all inkassovirksomhet ved å angi at slik virksomhet skal utøves i tråd med god inkassoskikk. Bestemmelsens andre ledd inneholder en presisering ved å angi at det er i strid med god inkassoskikk å utsette noen for "urimelig påtrykk, skade eller ulempe". Kravet om urimelighet omfatter følgelig alle de tre nevnte eksemplene. Ot.prp. nr. 2 (1987-1988) uttaler på side 110, som klageren har vist til, at hva som er god inkassoskikk skal bedømmes ut fra en objektiv norm for hva man i alminnelighet bør avfinne seg med som skyldner, men at det kan tenkes unntak "for skyldnere som er i spesielle situasjoner, når disse er kjent for inkassator".

I dette tilfellet har det utvilsomt vært kjent både for fordringshaver og inkassator at skyldneren i flere år har vært i en vanskelig økonomisk situasjon. Han har opplyst at han nå er inne i sitt siste studieår, men at han i tillegg til studielån er avhengig av inntektsgivende arbeid for å klare sine løpende utgifter.

Innklagede overtok kravet til innfordring i april 2016 etter at fordringshaveren i alle fall fra mars 2013 forgeses selv hadde forsøkt å inndrive gjelden. Det fremgår av betalingsoppfordringen at det i tillegg til hovedstolen var påløpt i underkant av kr 11 000 i renter, omtrent halvparten av det opprinnelige krav.

Det fremgår av dokumentene i saken at klageren mener han har krav på å få saken stillet ytterligere i bero, mens innklagede gjentatte ganger har nektet dette. Innklagede har i stedet foreslått at klageren kun betjener rentene til studiet er gjennomført, men det har klageren avvist. Innklagede har vist til at krav på renter foreldes løpende etter 3 år og har ikke beregnet inkassosalær for eget arbeid.

Etter nemndas syn er det i seg selv ikke i strid med god inkassoskikk å forsøke å inndrive krav mot en skyldner som har svak betalingsevne. Det må foretas en interesseavveining der det på den ene siden tas hensyn til fordringshaverens behov for å få inndrevet mest mulig av sitt tilgodehavende og på den andre siden skyldnerens behov for ikke å bli belastet med unødige kostnader i en vanskelig situasjon.

Det dreier seg om et langvarig mislighold der fordringshaveren risikerer å tape ikke ubetydelige renter dersom det ikke tas nødvendige skritt for å avbryte foreldelse. Fordringshaveren og innklagede har åpenbart vist stor forståelse for klagers situasjon ved ikke å belaste ham med unødige kostnader og ved å tilby ham en rimelig løsning for samtidig å kunne ivareta fordringshaverens interesser. Under disse omstendigheter kan nemnda ikke se at nektelse av å gi ytterligere betalingsutsettelse innebærer at klageren utsettes for urimelig påtrykk, skade eller ulempe.

Varsling om mulig tvangsfullbyrdelse er et nødvendig ledd i en innfordringssak når alle andre muligheter er forsøkt, og inkassator har opplyst at det ikke er sendt inn noen betalingsanmerkning i denne saken.

Klagen inneholder avslutningsvis påstander om at to navngitte saksbehandlere hos innklagede har besvart hans muntlige henvendelser på en måte som strider mot god inkassoskikk. Utsagnene som det er referert til synes først og fremst å være standpunkter som saksbehandlerne har gitt uttrykk for og kan ikke sies å være uttrykk for noen negativ oppfatning av klageren eller hans sak.

Slik nemnda ser det, er innklagede ikke på noe punkt å bebreide for å ha opptrådt i strid med god inkassoskikk.

Uttalelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Klager gis ikke medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Ørnulv Bjercke, Linn Hagesæther, Line Klefstad og Ingebjørg Kiil.